

prima instanță – (Judecătoria Taraclia) A.S. Mironov
instanța de apel – (Curtea de Apel Cahul) G.Vavrin, R.Petrov, I.Dănăilă

ÎNCHEIERE

05 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale,

în pricina civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Bogaeva Lidia Gheorghe împotriva Primăriei localității Budei r-nul Taraclia și Casa Națională de Asigurări Sociale cu privire la constatarea faptului care are valoare juridică.

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 16 iunie 2016 prin s-a respins apelul depus de Casa Națională de Asigurări Sociale și s-a menținut hotărârea judecătorei Taraclia din 04 martie 2016,

c o n s t a t ă :

La 20 mai 2015 Bogoeva Lidia s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei localității Budei, r-nul Taraclia și Casa Națională de Asigurări Sociale solicitând constatarea faptului precum că a activat ca percepător fiscal în cadrul Primăriei localității Budei, r-nul Taraclia în perioada 01 iulie 1999 până la 01 iulie 2003.

În motivarea acțiunii reclamanta a invocat că, și-a început activitatea de muncă în anul 1976.

La 02 august 1981 în baza dispoziției nr.16 din 30 iulie 1981 a fost angajată în calitate de casier a Consiliului sătesc Budei.

La 27 septembrie 1991 în baza dispoziției nr.18 din 02 septembrie 1991 a fost numită în funcția de percepător fiscal al Consiliul sătesc Budei.

La 25 mai 1995 în baza dispoziției nr.14 a fost numită în funcția de specialist de percepere a impozitelor cu atribuirea calificării și a gradului, fiind efectuată și mențiunea cu nr.10 în carnetul de muncă.

În baza dispoziției din 20 martie 2001 cu nr.14 a fost avansată în grad, fapt ce a fost menționat în carnetul de muncă.

Relatează că prin dispoziția primarului nr.19 din 01 iulie 2003 a fost numită în funcția de contabil șef al Primăriei com. Budei.

Îndeplinind prevederile art. 44 din Legea cu privire la pensii de asigurări sociale de stat, care acordă dreptul la pensie, având vechimea în muncă de 15 ani, s-a adresat cu o cerere către Casa Națională de Asigurări Sociale pentru stabilirea pensiei.

Ulterior Casa Națională de Asigurări Sociale a refuzat în satisfacerea cererii din motiv că nu a probat existența vechimii în muncă în perioada de la 01 iulie 1999 până la 01 iulie 2003 în funcția publică de percepător fiscal, necesară pentru a beneficia de pensie ca funcționar public.

Menționează că, faptul că dânsa a activat în cadrul Primăria satului Budei ca funcționar public de la 01 iulie 1999 se confirmă prin depozițiile martorilor Șpița Anna Ivan, care a activat în Primăria localității Budei ca contabil de la 24 martie 2000 până la 01 decembrie 2000, de la 01 decembrie 2000 a lucrat în calitate de contabil - șef și poate confirma că îi transfera salariu ca percepător fiscal conform statelor de personal, dânsa îi încredința conturile personale pentru transferarea și evidența percepției impozitelor; primarul care a activat de la 25 februarie 1983 până la 26 martie 1984, care de asemenea poate confirma că într-adevăr se ocupa de perceperea impozitelor, ducea conturile personale ale contribuabililor, efectua toate dările de seamă perceperea impozitelor și restanțele la impozit la IFS Taraclia, ceea ce intra în obligațiile sale; secretarul consiliului raional la fel poate confirma, că dânsa într-adevăr a lucrat în calitate de casier și percepător fiscal din anul 1981 până la 01 iulie 2003, așa cum dânsul era membru a comisiei de atestare a funcționarilor publici, și cunoaște că permanent trecerea atestarea, primarul din perioada 1994-2000, poate confirma faptul că dânsa s-a ocupat cu calcularea impozitelor. Calcula impozite persoanelor care se ocupau cu activitatea de antreprenorial.

Reclamanta a indicat că, deține documente bancare, în care sunt prevăzute atribuțiile funcției de percepător fiscale, semnate de dânsa la 25 septembrie 1999.

Totodată Inspectoratul Fiscal de Stat Taraclia i-a eliberat certificat de salariu în perioada anilor 1999 până la 2003, inclusiv.

Prin hotărârea judecătorei Taraclia din 04 martie 2016 a fost admisă cererea de chemare în judecată depusă de Bogoeva Lidia cu privire la constatarea faptului care are valoare juridică.

S-a constatat faptul că, Bogoeva Lidia în perioada 01 iulie 1999 până la 01 iulie 2003 a activat în calitate de percepător fiscal în Primăria s. Budei r-nul Taraclia.

Nefiind de acord cu hotărârea judecătorei Taraclia din 04 martie 2016, Casa Națională de Asigurări Sociale a depus apel la 18 martie 2016, solicitând admiterea apelului și casarea hotărârii instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea reclamantului să fie respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 16 iunie 2016, s-a respins apelul declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale și s-a menținut hotărârea judecătorească Taracia din 04 martie 2016.

La 11 august 2016 Casa Națională de Asigurări Sociale a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 16 iunie 2016, prin care a solicitat, casarea acesteia și a hotărârii judecătorești Taracia din 04 martie 2016 și emiterea unei noi decizii de respingere a pretențiilor înaintate.

În motivarea recursului a indicat că, instanțele investite cu judecare fondului au emis o soluție greșită fiind interpretat eronat legea materială. Înscrisul nr.9 din 27 septembrie 1991 prin care a fost admisă rectificarea nu este confirmată prin documente. La verificarea registrului de ordine din perioada 1991-1994 nu s-a depistat înregistrarea ordinului de numire în funcție de percepător fiscal.

Consideră că perioadele respective nu pot fi constatate din motiv că nu sunt confirmate prin documente justificative.

Suține că nu este de acord cu soluția instanței de apel, fiind neîntemeiată și ilegală din motiv că la pronunțarea soluției instanța a încălcat normele de drept material. Constatările efectuate de către instanțele ierarhic inferioare sunt arbitrare și cad sub incidența art.432 alin.(4) Codul de procedură civilă.

Prin urmare, recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și b) Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a adoptat decizia la 16 iunie 2016.

Prin scrisoarea din 25 iulie 2016 a expediat copia deciziei părților din proces.

La materialele cauzei lipsește dovada recepționării copiei deciziei motivate de către recurent.

Recursul la rândul său a fost depus la 11 august 2016, respectiv a fost depus în termenii prevăzuți de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul

Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele de judecată aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele ierarhic inferioare de judecată s-au pronunțat în modul corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurentului privind aplicarea eronată de către instanțele judecătorești inferioare a normelor de drept material, colegiul menționează că în cererea de recurs nu se indică prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept material și din care circumstanțe aceasta rezultă. Colegiul reține că aceste argumentul al recurentului poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari